

Sygn. akt III KKN 299/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 7 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie

na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Henryk Gradzik (spraw.)

Sędziowie: SN Halina Gordon-Krakowska

Andrzej Siuchniński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Smardzewskiego
i Teresy Jarosławskiej jako protokolanta

w sprawie **W. T.**

oskarżonego z art. 186 § 1 dkk

po rozpoznaniu kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego
(PR IV KnP [...])

od postanowienia Sądu Rejonowego w B.

z dnia 15 września 1997 r. sygn. akt III K [...]

po wysłuchaniu wniosku Prokuratora

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi
Rejonowemu w B. do merytorycznego rozpoznania.**

U Z A S A D N I E N I E

Prokurator Rejonowy w B. oskarżył W. T. o popełnienie przestępstwa z art. 186 § 1 kk polegającego na tym, że:

w okresie od dnia 10 października 1996 r. do dnia 12 marca 1997 r. w B., będąc zobowiązanym z mocy ustawy i prawomocnego wyroku sądowego do płacenia rat alimentacyjnych na rzecz małoletniego syna M. T., uporczywie uchylał się od tego obowiązku przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 15 września 1997 r. sygn. III K [...], na podstawie art. 27 § 1 kk, warunkowo umorzył postępowanie karne o ten czyn, zobowiązując oskarżonego do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłacenie na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwoty 200 zł i na rzecz małoletniego M. T. reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową J. T. kwoty 400 zł w terminie 4-ch miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Orzeczenie powyższe nie zostało zaskarżone przez strony procesowe i uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego w dniu 27 listopada.

W dniu 15 maja 1998 r. Prokurator Generalny zaskarżył prawomocne postanowienie kasacją na niekorzyść oskarżonego W. T., na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o zmianie Kodeksu postępowania karnego, ustawy o ustroju sądów wojskowych, ustawy o opłatach w sprawach karnych i ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. Nr 89, poz. 443).

Zarzucił w kasacji rażące naruszenie art. 3 § 1, 8 § 1, 85 i 152 kodeksu

postępowania karnego z 1969 r., polegające na pominięciu i nierozważeniu okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków oraz z pisma Komisariatu Policji w B., dotyczących uprzedniej karalności oskarżonego, co doprowadziło do bezpodstawnego warunkowego umorzenia postępowania karnego. W konkluzji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył:

Zarzutowi kasacji nie można odmówić słuszności. Zgodnie z art. 27 § 1 kodeksu karnego z 1969 r., jedną z przesłanek warunkowego umorzenia postępowania była uprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwo (analogicznie – w art. 66 § 1 kk z 1997 r.). W akcie oskarżenia Prokurator Rejonowy w B. zamieścił informację, że W. T. nie był wcześniej karany. Potwierdzała ją „zapytanie o karalność” do Centralnego Rejestru Skazanych według stanu na 7 marca 1997 r. (k. 16). Jednakże inne dowody przeprowadzone w postępowaniu przygotowawczym, a także zawarte w aktach dochodzenia dokumenty wskazywały, że pochodząca z CRS informacja o niekaralności oskarżonego bądź to nie odpowiadała rzeczywistości już w dacie przekazania, bądź też utraciła aktualność.

Trafnie zwrócił uwagę skarżący, że żona W. T. zeznała w dochodzeniu, iż jej mąż został skazany w 1997 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 4 lata (k. 6). Okoliczność tą potwierdziła córka oskarżonego (k. 20v). Fakt skazania przyznał również oskarżony w protokole przesłuchania w charakterze podejrzanego (k. 12v). Nadto z pisma Komisariatu Policji w B. z dnia 14 marca 1997 r. wynikało, że znana jest sygnatura poprzednio prowadzonej sprawy przeciwko W. T. w Sądzie Rejonowym w B..

Sygnalizowana powyższymi dowodami i dokumentami okoliczność skazania W. T. powinna była zostać sprawdzona przez Sąd Rejonowy w B. w toku posiedzenia w dniu 15 września 1997 r., na którym wydano postanowienie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego. Zaniechanie sprawdzenia stanowiło rażące naruszenie przepisów procesowych wskazanych w kasacji, gdyż kwestia dotyczyła przesłanki dopuszczalności warunkowego umorzenia postępowania karnego. Jak się w rezultacie okazało, obraza przepisów art. 3 § 1, 8 § 1, 85 i 152 dkk miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, którym umorzono warunkowo postępowanie, mimo iż wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 stycznia 1997 r. W. T. został skazany za przestępstwo z art. 184 § 1 dkk, przy czym w dniu 6 lutego 1997 r. skazanie to stało się prawomocne. Doszło tym samym do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 27 § 1 dkk.

Wobec oczywistej zasadności zarzutu kasacji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i w uwzględnieniu wniosku Prokuratora Generalnego przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w B. do merytorycznego rozpoznania. W dalszym postępowaniu sąd pierwszej instancji nie może pominąć, że przed wniesieniem aktu oskarżenia w niniejszej sprawie W. T. był prawomocnie skazany za przestępstwo.

Przewodniczący: SSN (Henryk Gradzik)

Sędziowie: SSN (Halina Gordon-Krakowska)

(Andrzej Siuchniński)

aw
f/ak